

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **V. N. T.**, zastoupena Mgr. Jiřím Douskem, advokátem se sídlem 8. března 21/13, Liberec, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, **za účasti osob zúčastněných na řízení: I) V. V. T., II) V. T. K., III) V. D. C.**, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 27. 2. 2026, č. j. 73 A 9/2025-75,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 27. 2. 2026, č. j. 73 A 9/2025-75, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalované ze dne 17. 4. 2025, č. j. MV-38449-4/SO-2025, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na celkové náhradě nákladů soudních řízení částku ve výši 41 218 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Jiřího Douska, advokáta se sídlem 8. března 21/13, Liberec.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 4. 2025, č. j. MV-38449-4/SO-2025, kterým žalovaná zamítla odvolání stěžovatelky a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 30. 1. 2025, č. j. OAM-3037-18/DP-2024. Tímto rozhodnutím byla dle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost stěžovatelky o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za

účelem společného soužití rodiny, neboť stěžovatelka přestala splňovat podmínku prokazovanou podle § 42b odst. 1 písm. d) téhož zákona.

[2] Stěžovatelka podala dne 31. 1. 2024 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území s připojenými přílohami. Protože správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že předloženými dokumenty není prokázáno, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení dosahuje výše nezbytné dle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, výzvou ze dne 2. 8. 2024 stěžovatelku vyzval k doložení dostatečného příjmu. Stěžovatelka do spisu doplnila doklad o výši manželem zaplacených záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2023, doklad o výši zaplaceného pojistného na veřejné zdravotní pojištění a doklady o zálohách na plyn a elektřinu. Po výzvě k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 15. 10. 2024 byly do spisu založeny další podklady týkající se příjmu manžela stěžovatelky; následně vydal správní orgán I. stupně shora označené rozhodnutí. V něm vysvětlil, že zákonný požadavek na úhrnný měsíční příjem rodiny dle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zahrnuje součet částek životního minima pro jednotlivé členy domácnosti a k této částce bylo nutné přičíst náklady na bydlení. Stěžovatelka neprokázala výši skutečných nákladů na bydlení, proto vyšel správní orgán I. stupně z nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení pro 4 osoby, která pro rok 2024 činila 23 195 Kč. Součet životních minim činil 14 040 Kč, dohromady měla tedy stěžovatelka povinnost prokázat, že rodina disponuje měsíčními příjmy v minimální hodnotě 37 325 Kč. Z doloženého platebního výměru manžela stěžovatelky na daň z příjmů fyzických osob za rok 2023 ve spojení s poskytnutými doklady o platbách pojistného na sociální zabezpečení a na veřejné zdravotní pojištění byl zjištěn čistý měsíční příjem manžela ve výši 24 930 Kč. Jiný příjem rodiny doložen nebyl. Protože prokázaný příjem nedosahuje požadované výše, byl naplněn důvod pro neprodloužení pobytového oprávnění stěžovatelky. Správní orgán I. stupně konstatoval, že jeho rozhodnutí zasáhne do života stěžovatelky a její rodiny, nikoli však nepřiměřeně. Žalovaná prvostupňové rozhodnutí přezkoumala a konstatovala, že postup správního orgánu I. stupně, který neakceptoval některé podklady (faktury) jako doklady o příjmu manžela stěžovatelky, nebyl formalistický, jelikož o možnostech doložení příjmu byla stěžovatelka řádně poučena. Žalovaná se rovněž ztotožnila se se správním orgánem I. stupně v závěru, že nejsou nepřiměřené dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky; vyzdvihla přitom smysl právní úpravy dokládání úhrnného příjmu i to, že cizinci nemají automaticky právo na pobyt v České republice.

[3] Stěžovatelka v **žalobě** namítala, že žalovaná se dopustila porušení zásady předvídatelnosti správního rozhodnutí, přičemž odkázala na judikaturu v obdobné věci; správní orgány dále pochybily, když vadně vymezily okruh účastníků řízení. Jako účastník byl opomenut manžel stěžovatelky, který je osobou, jež může být rozhodnutím přímo dotčena ve svých právech nebo povinnostech ve smyslu § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále stěžovatelka rozporovala skutečnost, že listiny prokazující zaplacené zálohy na energie měly být doloženy v originále, jelikož takovou povinnost zákon nestanovuje. Pokud na tom správní orgán I. stupně trval, tak měl na to stěžovatelku upozornit a vyzvat ji k doložení originálů dokumentů. V neposlední řadě správní orgány nesprávně a nedostatečně posoudily přiměřenost dopadů a možné důsledky rozhodnutí pro soukromý a rodinný život stěžovatelky, jakož i jejích nezletilých dětí a manžela. Dceři bylo 6 let a synovi 11 let. Potřebovali blízkost a péči matky. Vycestování stěžovatelky by ovlivnilo fungování celé rodiny, manžel byl živitelem rodiny a stěžovatelka naopak pečovala o domácnost a děti.

pokračování

Videohovory nemohou nahradit osobní kontakt mezi matkou a dítětem. Návštěvy v zemi původu její rodinou jsou vyloučené z důvodu, že manžel stěžovatelky na území České republiky podniká, a samotné nezletilé děti za stěžovatelkou přicestovat nemohou. Dle stěžovatelky tak byl napadeným rozhodnutím porušen § 174a zákona o pobytu cizinců.

[4] **Krajský soud** dospěl k závěru, že rozhodnutí žalované je přezkoumatelné a že nedošlo k porušení zásady legitimního očekávání, jelikož i když správní orgán má povinnost ve skutkově shodných případech postupovat tak, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly, tak odkazovaný případ se od případu stěžovatelky odlišoval. Krajský soud zdůraznil, že jedno odkazované rozhodnutí ještě správní praxi nezakládá. Dále jako nedůvodnou shledal námitku stěžovatelky, že její manžel měl být účastníkem správního řízení, jelikož § 168 odst. 6 zákona o pobytu cizinců stanoví, že účastníkem je pouze žadatel. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatelky, že správní orgány postupovaly přepjatě formalisticky, pokud neakceptovaly doklady o výši měsíčních záloh a faktury vystavené manželem stěžovatelky, jelikož ta byla ve výzvě upozorněna, co musí doklady obsahovat, aby byly akceptovány, přičemž tento požadavek má dle krajského soudu oporu v § 55 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců. Krajský soud přisvědčil posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí žalované do rodinného a soukromého života. Správní orgány vzaly v úvahu, že stěžovatelka má manžela a dvě nezletilé děti, ale nesplnila podmínku doložení úhrnného měsíčního příjmu. Soud zdůraznil, že cizincům nevzniká automaticky právo pobytu v České republice. Nebylo vyloučeno získání pobytového oprávnění v budoucnu. Krajský soud dospěl k závěru, že je možné uspořádat rodinné poměry tak, že se stěžovatelka a její rodina vrátí do země původu jejímiž občany jsou. Krajský soud konstatoval, že situace pro rodinu stěžovatelky bude vzhledem k jejich ukotvení v České republice komplikovaná, ale tuto komplikaci si způsobila rodina sama, jelikož doložený příjem byl nedostatečný.

[5] V **kasační stížnosti** stěžovatelka namítá kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že jak ve správním řízení, tak i v řízení před krajským soudem nebyla dodržena zásada předvídatelnosti správního rozhodnutí a tím bylo porušeno právo stěžovatelky na spravedlivý proces. Stěžovatelka odkazovala na předchozí rozhodnutí žalované ze dne 12. srpna 2024, č. j. MV-96248-4/SO-2024, kterým žalovaná dle názoru stěžovatelky rozhodovala ve skutkově téměř totožném případě, přičemž odvolání vyhověla. Správní orgány i krajský soud se dopustily nepřipustného formalismu, když bez relevantní změny skutkového stavu či právní úpravy dospěly k opačnému závěru.

[6] Stěžovatelka namítá porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Správní orgány se výše uvedeným ustanovením neřídily, neboť dané poučení učinily dne 15. 10. 2024, avšak stěžovatelka se snažila dále v dobré víře a z důvodu, aby vyhověla správnímu orgánu, doplnit svoji žádost o další podklady. V případě, že správní orgán měl za to, že podklady ze strany stěžovatelky nejsou dostatečné, měl stěžovatelku opětovně poučit a zcela precizně vyzvat nejen k doplnění, ale také k novému seznámení s podklady dle § 36 odst. 3 správního řádu. Vzhledem k tomu, že nebyla vydána další výzva k seznámení se s podklady správního řízení dle § 36 odst. 3 správního řádu, stěžovatelka nevěděla, že jsou již shromážděny všechny podklady pro vydání rozhodnutí. Tak byla porušena její práva dle čl. 36 a 38 Listiny základních práv a svobod, rozhodnutí žalované je tak nepřezkoumatelné a nesrozumitelné. K doloženým dokladům, a to jak mimořádné účetní závěrce, fakturám a zálohám na plyn a elektřinu, které správní orgány odmítly akceptovat, stěžovatelka namítá, že nebyla správním orgánem I. stupně řádně výzvou upozorněna na jejich nedostatky a nebyla vyzvána

k jejich odstranění. Dále namítá, že zákon neukládá doložení listin v originálním provedení, to se vztahuje pouze k cestovnímu dokladu.

[7] Stěžovatelka rovněž namítá nepřiměřený zásah do jejího rodinného a soukromého života s ohledem na skutečnost, že zde má trvalý pobyt její manžel a jejich dvě společné nezletilé děti, které jsou žáky základní školy. Stěžovatelka namítá, že výkonem rozhodnutí dojde k porušení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „EÚLP“). Krajský soud formálně připustil existenci zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky, avšak toto konstatování zůstalo v rámci napadeného rozhodnutí v rovině proklamativní. Krajský soud se nikterak věcně nevypořádal s otázkou, zda je tento zásah nezbytný a proporcionální vzhledem ke sledovanému účelu a tudíž pochybil, pokud aproboval postup správních orgánů, které se omezily na konstatování možnosti realizace rodinného života v zemi původu, aniž by reflektovaly dlouhodobost pobytu stěžovatelky na území České republiky, pobyt jejích dětí a legitimní očekávání vyvolané předchozí rozhodovací praxí. Nedošlo tak k řádnému komplexnímu zhodnocení individuální situace stěžovatelky. To mělo být provedeno v devíti bodech vytyčených rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 25. 3. 2021, č. j. 30 A 24/2019-72, kdy se posuzuje: „(1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchaní trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince“.

[8] Žalovaná ve **vyjádření ke kasační stížnosti** odkazuje na své rozhodnutí, popř. rozhodnutí správního orgánu I. stupně a uvádí, že se ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu; kasační stížnost navrhuje zamítnout. Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

[9] **Nejvyšší správní soud** přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a jedná za ni advokát (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[10] Vzhledem k tomu, že se jedná o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. se Nejvyšší správní soud proto nejprve posuzoval, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná (viz též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28). O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly

pokračování

vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatelky.

[11] Ve světle výše vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že nelze *prima facie* vyloučit takové pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky; kasační stížnost je tedy přijatelná.

[12] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Stěžovatelka namítá porušení zásady legitimního očekávání, k tomu doložila rozhodnutí žalované ze dne 12. 8. 2024, č. j. MV-96248-4/SO-2024, v němž žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušila a vrátila mu věc k opětovnému projednání, přičemž tak tomu bylo z důvodu nově doložených podkladů, jejichž posouzení přesahovalo rozsah odvolacího řízení a bylo nutné, aby se s nimi správní orgán I. stupně seznámil a posoudil je. Nejvyšší správní soud podotýká, že porušení zásady legitimního očekávání by mohlo nastat tehdy, pokud by žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušila a buď sama stěžovatelce prodloužila platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, případně by správní orgán tímto svým právním názorem zavázala. Zde ale byla pouze věc správnímu orgánu I. stupně vrácena k dalšímu řízení a není zřejmé, zda bylo žadatelce nakonec vyhověno. Řízení se neskončilo, respektive zrušujícím rozhodnutím žalované nebyla žadatelce prodloužena doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Námitce porušení zásady legitimního očekávání tak nelze přisvědčit.

[15] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatelka byla vyzvána k seznámení se s podklady řízení dle § 36 odst. 3 správního řádu výzvou ze dne 24. 10. 2024, č. j. OAM-03037-15/DP-2024. Uvedla, že se vyjádří a navrhne další podklady do 14 dní, přičemž dne 11. 11. 2024 doložila faktury vystavené jejím manželem v rámci podnikatelské činnosti a dne 18. 11. 2024 doložila mimořádnou účetní závěrku, rozvahu a výkaz zisků a ztrát. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo následně vydáno dne 30. 1. 2025. Správní orgán I. stupně stěžovatelkou předložené podklady zhodnotil na stranách 6 a 7 svého rozhodnutí. S těmito podklady byla stěžovatelka seznámena, jednalo se o doplnění dokazování z její strany na základě výzvy ze dne 24. 10. 2024, č. j. OAM-03037-15/DP-2024. Správní orgán I. stupně žádné další podklady do spisu nezaložil, nebylo tedy nutné stěžovatelku znovu vyzývat k seznámení se s podklady správního řízení dle § 36 odst. 3 správního řádu. Je však nutné přisvědčit stěžovatelce, že pokud nově doložené podklady ze strany stěžovatelky nebyly dostatečné, tak ji v rámci dobré správy a součinnosti měl správní orgán I. stupně vyzvat k odstranění těchto nedostatků. Není však důvodná námitka, že správní orgán měl stěžovatelku vyzvat výzvou dle § 36 odst. 3 správního řádu k seznámení se s podklady, pokud tam žádné nové podklady ze strany správního orgánu I. stupně nebyly doplněny.

[16] Podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců „je cizinec povinen k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet 1. částek životních minim členů rodiny a 2. nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti. Za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při requalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije“.

[17] Povinnost doložit zákonem stanovenou výši úhrnného měsíčního příjmu podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je promítnutím obecné povinnosti cizince doložit jistou výši finančních prostředků, které jsou dostatečné pro zajištění nezbytných nákladů na pobyt cizince na území České republiky, aniž by byl k jejich zajištění využíván sociální systém České republiky (viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 9. 2014, č. j. 57 A 94/2013-63, č. 534/2005 Sb. NSS).

[18] Žalovaná v odůvodnění rozhodnutí stěžovatelce vytkla, že nemohla akceptovat doklady prokazující výši placených záloh na plyn a elektřinu za rok 2024, jelikož byly doloženy v prosté kopii. Dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců „dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.“ Tato úprava se dle § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vztahuje i na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Krajský soud uzavřel, že z § 55 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že požadované doklady musí být doloženy v originále, případně úředně ověřené kopii. Dle § 55 zákona o pobytu cizinců „(2) Cestovní doklad je cizinec povinen předložit v jeho originální listinné podobě a matriční doklad v jeho originální listinné nebo elektronické podobě. Ostatní náležitosti žádosti o udělení dlouhodobého víza je cizinec povinen předložit alespoň v podobě, která má stejné účinky jako jejich originál; (3) Za účelem ověření pravosti předkládaného dokladu je cizinec na výzvu správního orgánu povinen předložit jeho originál“.

[19] Stěžovatelka byla výzvou ze dne 2. 8. 2024, č. j. OAM-03037-8/DP-2024, upozorněna, že na dokladech prokazujících výši měsíčních záloh na energie chybí razítko a podpis dodavatele. Avšak zákon takovouto formu nevyžaduje. Z předložených dokumentů jasně vyplývá, že se jedná o odběrné místo na adrese Š. X, L., které je shodné s adresou bytu, který stěžovatelka společně s rodinou obývá. Nájemcem je manžel stěžovatelky, je zákazníkem společnosti ČEZ Prodej, a. s., jsou na něj vedeny zálohy za energie. V dnešní době je naprosto běžné, že veškerá tato vyúčtování obdrží zákazník buď na svoji mailovou adresu nebo je nalezne v aplikaci vydané poskytovatelem energií. Není běžné, aby je obdržel v listinné podobě s razítkem a podpisem, dostatečnou identifikací má být přidělené

pokračování

zákaznické číslo odběratele, které je součástí vyúčtování, dále je zde uživatelské jméno pro MŮJ ČEZ, jméno a adresa odběratele. Stěžovatelka předložila doklady v originální podobě tak, jak je obdržela sama. Je nepochybné, že se jedná o dokument vystavený příslušnou společností ČEZ Prodej a.s. Jelikož správní orgán I. stupně vymezil jak manžela stěžovatelky, tak i její nezletilé děti jako rodinné příslušníky, mohl tak případné pochybnosti ohledně předložených dokladů odstranit výsledkem manžela stěžovatelky. Nadto není možné přehlédnout, že veškeré ostatní dokumenty doložila stěžovatelka v originálech, opatřených razítkem a podpisem.

[20] Dále žalovaná odmítla zohlednit faktury vystavené manželem stěžovatelky v rámci jeho podnikání jako osoby samostatně výdělečně činné (dále jen „OSVČ“). Žalovaná to na straně 3 svého rozhodnutí odůvodnila tak, že *„samotná daňová evidence obsahuje pouze tvrzení cizince, nikoliv důkaz o přijatých platbách a případně výdajích a bylo třeba doložit výpis z účtu vedeného v bance či u jiného finančního ústavu na jméno cizince, ze kterého bude patrná stálost příjmu a zejména to, že nějakého příjmu skutečně dosahuje“*. Na rozdíl od řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu (srov. § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) nepožaduje zákonodárce explicitně, aby byl příjem cizince žádajícího o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území pravidelný. Nejvyšší správní soud dovodil, že požadavek pravidelnosti příjmu tak může být v případě žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území zohledněn, nesmí být však bezvýhradně vyžadován (viz bod 10 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 Azs 245/2014-41). Stěžovatelka však předložila i mimořádnou účetní závěrku vypracovanou autorizovanou daňovou poradkyní, rozvahu a výkaz zisků a ztrát, které již za relevantní podklady pro prokázání měsíčních příjmů je nutno brát. Faktury vystavené manželem stěžovatelky odmítl jak správní orgán I. stupně, tak i žalovaná zohlednit z důvodu nepředložení výpisu z bankovního účtu vedeného na manžela stěžovatelky, přičemž správní orgány naprosto přehlédly skutečnost, že u všech faktur bylo uvedeno, že byly zaplacený v hotovosti. Stěžovatelce tak byla stanovena ze strany správních orgánů nesplnitelná podmínka. Částka odpovídá částce vykázaných celkových příjmů podléhajících dani z příjmů, která je uvedena v mimořádné účetní závěrce; originální faktury měly správnímu orgánu sloužit jako ověření, že manžel stěžovatelky vykonává pravidelnou a soustavnou podnikatelskou činnost a pravidelně svým odběratelům vystavuje faktury, které mu jsou proplaceny. Z rozvahy vyplývá skutečnost, že tržby získané z podnikání drží manžel stěžovatelky na účtu 211, v pokladně. V českých účetních standardech se jedná o aktivní účet, který v rozvaze spadá pod oběžná aktiva. Tento účet tak zahrnuje veškerou hotovost a její ekvivalenty; tuzemskou hotovost, cizí měny (valuty) a poukázky a šeky. Manžel stěžovatelky je dle výpisu ze živnostenského rejstříku osoba samostatně výdělečně činná; zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů, nepředepisuje, že osoba samostatně výdělečně činná musí mít povinně zřízen bankovní účet, ať už osobní nebo podnikatelský, vedený na své jméno. To, že příjmy stěžovatel skutečně dosáhl a evidoval je v peněžním deníku, není nutné správním orgánům předkládat, jelikož tento peněžní deník musel být předložen daňové poradkyni pro vypracování mimořádné účetní závěrky; ta správnost údajů stvrdila razítkem a svým podpisem. Tyto podklady tak bylo možno dle Nejvyššího správního soudu zcela jistě zohlednit a na jejich základě vypočítat měsíční příjem manžela stěžovatelky.

[21] Z doložené mimořádné účetní závěrky za zdaňovací období 1. 1. 2024 až 15. 11. 2024 vyplývá čistý příjem (po odečtu výdajů na zdravotní a sociální pojištění) ve výši 334 071 Kč. Čistý měsíční příjem manžela stěžovatelky (děleno 10,5 měsíce vzhledem ke konci uzávěrky

15. 11. 2024) dosahuje výše 31 816 Kč. Pokud by byly zohledněny skutečně doložené náklady na bydlení skládající se z nájmu bytu a záloh na vodu ve výši 10 800 Kč měsíčně, zálohy na energie ve výši 1590 Kč za elektřinu a 3030 Kč za plyn, tak by skutečné náklady na bydlení dosahovaly výše 15 420 Kč. Součet životních minim jednotlivých členů domácnosti byl vyčíslen ve výši 14 040 Kč. Dohromady by tedy stěžovatelka měla prokázat, že měsíční příjem rodiny převyšuje částku 29 460 Kč, což by splnila. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že nelze pominout zásadu materiální pravdy dle § 3 správního řádu, která správním orgánům ukládá zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností. Stěžovatelkou předložené doklady dostatečnou oporu pro takové zjištění správnímu orgánu poskytl.

[22] Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 18. 2. 2022, č. j. 5 Azs 308/2020-76, nadto dovodil v případě, že příjem rodiny po sloučení nedosahuje dostatečné výše, není vyloučeno, aby bylo i tak žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území vyhověno, a to ve výjimečných případech, kdy je namístě dovodit nepřiměřenost případného zamítavého rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života dle čl. 8 EÚLP. Jak už bylo zmíněno výše, pro účely posuzovaného řízení tedy dal zákonodárce najevo, že pokud cizinec se svou rodinou nemá dostatečný příjem k pokrytí základních životních potřeb, nad zájmem cizince žít se svou rodinou na území České republiky převažuje veřejný zájem na tom, aby se cizincova rodina nestala přítěží pro systém sociálního zabezpečení. Požadavek státu, aby byl povolen pobyt pouze těm cizincům, kteří jsou schopni své životní potřeby sami zajistit, je jistě legitimní – srov. čl. 7 odst. 1 písm. c) Směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. září 2003 o právu na sloučení rodiny (dále jen „slučovací směrnice“), podle něhož *„při podání žádosti o sloučení rodiny může dotýčný členský stát požadovat po žadateli, aby prokázal, že osoba usilující o sloučení rodiny má: stálé a pravidelné finanční příjmy, které jsou dostatečné pro výživu jeho a jeho rodinných příslušníků, aniž by využíval systému sociální pomoci daného členského státu. Členské státy zhodnotí tyto příjmy podle jejich povahy a pravidelnosti a mohou přihlídnout k výši minimální mzdy a důchodu v dotýcém státě, jakož i k počtu rodinných příslušníků.“* Ani v případě, že cizinec se svou rodinou požadované minimální příjmy nemá, nelze ovšem zcela kategoricky vyloučit, že jeho právo na rodinný a soukromý život převáží nad uvedeným veřejným zájmem. Ke shodnému závěru dospěl i Soudní dvůr Evropské unie, když v rozsudku ze dne 4. 3. 2010, *Chakroun proti Minister van Buitenlandse Zaken*, C-578/08, ECLI:EU:C:2010:117, ve vztahu k citovanému ustanovení slučovací směrnice uvedl: *„Jelikož rozsah potřeb může být u různých jednotlivců velice různý, musí být toto zmocnění ostatně vykládáno v tom smyslu, že členské státy mohou uvést určitou částku jako referenční výši, ale nikoli v tom smyslu, že by mohly stanovit výši minimálního příjmu, při jehož nedosažení bude jakékoli sloučení rodiny zamítnuto, a to nezávisle na konkrétním přezkumu situace každého žadatele. Tento výklad je potvrzován článkem 17 směrnice, který vyžaduje individualizaci zkoumání žádostí o sloučení rodiny.“* Soudní dvůr v tomto rozsudku rovněž v bodě 43 zdůraznil, že sloučení rodiny platí coby obecné pravidlo, a výjimka z něj [čl. 7 odst. 1 písm. c) slučovací směrnice] proto musí vykládána striktně; prostor pro uvážení přiznaný členským státům nesmí být užíván takovým způsobem, kterým by ohrožoval cíl směrnice (usnadnění sloučení rodiny) a její užitečný účinek.

[23] Podle § 174a zákona o pobytu cizinců byly správní orgány povinny zabývat se v dané věci otázkou, zda důsledky rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zamítnutí žádosti stěžovatelky o prodloužení dlouhodobého pobytu. Podle odst. 1 uvedeného ustanovení *„správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku*

pokračování

pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí“.

[24] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře formuloval výčet faktorů, které je třeba brát v potaz při posuzování otázky přiměřenosti ve věcech cizinecké agendy: „(1) *povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince (srov. zejména Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a Ünner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58).“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39).*

[25] Stěžovatelka a nezletilé děti jsou ekonomicky závislé na manželovi stěžovatelky, který je živitelem rodiny. Stěžovatelka sama žádných příjmů nedosahuje, uvedla, že se stará především o nezletilé děti a jejich potřeby a společnou domácnost. Pobývá zde na základě dlouhodobého povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny od roku 2017. Nelze tedy učinit závěr, že by neplnila účel povolení k pobytu. Manžel stěžovatelky v České republice pobývá od roku 2004 na základě různých pobytových oprávnění, přičemž od roku 2011 na základě povolení k trvalému pobytu. Správní orgány neuvádějí, že by manžel stěžovatelky nebo stěžovatelka sama byli zátěží pro sociální systém České republiky. Stěžovatelčin nezletilý syn přicestoval do České republiky společně se stěžovatelkou v roce 2017, stěžovatelčina dcera se již v roce 2019 v České republice narodila.

[26] Správní orgány uzavřely, že cizinec nemá právo na pobyt v České republice, přičemž tuto skutečnost potvrdil i Ústavní soud a Nejvyšší správní soud tento závěr nerozporuje. Nicméně na rozdíl od práva pobývat na území České republiky dle čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, které náleží pouze českým občanům, tak dle čl. 8 EÚLP má cizinec, stejně jako občan České republiky, právo na respektování svého rodinného a soukromého života, což se může s pobytem cizincem na území cizího státu pojit. Zásah do tohoto práva je nutné proporcčně posoudit vzhledem k oprávnění České republiky vyloučit, aby na jejím území pobývali ti občané třetích států, kteří jsou zátěží pro sociální systém. Dle § 46a odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tak „*ministerstvo dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže cizinec přestal splňovat podmínky prokazované podle § 42b odst. 1 písm. c) nebo d), za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince“.*

[27] Jak bylo konstatováno výše, na území České republiky pobývá na základě povolení k trvalému pobytu manžel stěžovatelky, syn ve věku 11 let a dcera ve věku 6 let. Správní orgány omezily svá konstatování pouze na skutečnost, že stěžovatelka je matkou dvou nezletilých dětí, ale pro řádné posouzení přiměřenosti dopadu do rodinného a soukromého života stěžovatelky a její rodiny, při zohlednění čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, dle kterého je nutné zvážit vždy nejlepší zájem dítěte, tak je zohlednění věku dětí nezbytné pro komplexní posouzení situace. Nejlepší zájem dítěte přitom musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2015, č. j. 4 Azs 222/2015-42, ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-146, bod 29, nebo rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci *M.P.E.V. a další proti Švýcarsku* ze dne 8. 7. 2014, č. 3910/13, bod 57). Výše uvedené neznámá, že nejlepší zájem dítěte musí vždy a za všech okolností převážet nad konkurujícím veřejným zájmem.

[28] Je třeba odmítnout úvahu správních orgánů, že nedoložení úhrnného měsíčního příjmu, tedy podmínky pro povolení k dlouhodobému pobytu dle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, představuje okolnost, pro kterou by bylo možno považovat rozhodnutí za přiměřené. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadeného rozhodnutí žalované je zjevné, že správní orgány považovaly za významnou okolnost z pohledu posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života právě samotný důvod, pro který byla žádost stěžovatelky zamítnuta. Splnění podmínek pro kladné vyřízení žádosti a otázku přiměřenosti rozhodnutí je však nezbytné důsledně rozlišovat. Jak již Nejvyšší správní soud citoval výše z rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 2. 2022, č. j. 5 Azs 308/2020-76, rozhodnutí může být zcela jistě nepřiměřené, i pokud by nebyly splněny podmínky pro povolení k pobytu. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, konstatoval, že „*vnitrostátní soudy také musejí podle ESLP dostatečně podrobně odůvodnit svá rozhodnutí. Odůvodnění, které skutečně nevyvažuje dotčené zájmy, je v rozporu s článkem 8 Úmluvy, zejména když soudy přesvědčivě neprokáží, že je zásah přiměřený sledovaným cílům, a tedy odpovídá naléhavé společenské potřebě (rozsudek ze dne 8. listopadu 2016, El Ghatet proti Švýcarsku, stížnost č. 56971/10, bod 47). V již citované věci El Ghatet proti Švýcarsku ESLP potvrdil, že veškerá rozhodnutí týkající se dětí musejí v první řadě zohledňovat jejich nejlepší zájmy (rozsudek ESLP ze dne 6. července 2010, Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku, stížnost č. 41615/07, bod 135). ESLP se pečlivě zabývá situací nezletilých dětí; bere v úvahu též věk dítěte, konkrétní okolnosti, za kterých dítě pobývá ve státě původu, a míru závislosti na péči rodičů. Nejlepší zájem dítěte neznámá, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se lépe žilo ve smluvním státě Úmluvy, nicméně je třeba ho považovat za středobod úvah a přiznat tomuto zájmu rozhodující význam (rozsudek ze dne 14. ledna 2016, Mandet proti Francii, stížnost č. 30955/12, body 56–57). Při určení nejlepšího zájmu dítěte státy požívají prostor pro uvážení. Rozpor s článkem 8 Úmluvy nastane za situace, kdy odůvodnění vnitrostátních rozhodnutí jsou nedostatečná a neobsahují posouzení protichůdných zájmů. V takovém případě není dle ESLP přesvědčivě prokázáno, že zásah byl přiměřený sledovanému účelu a byl odůvodněn naléhavou společenskou potřebou (rozsudek ESLP ze dne 21. června 2012, Fernsehgesellschaft SRG proti Švýcarsku, stížnost č. 34124/06, bod 65)“.*

[29] Obě děti jsou žáky základní školy, přičemž dcera stěžovatelky je v první třídě, což je poměrně zásadní okamžik pro každé dítě, které musí snášet změny, které vyvstanou při přechodu z předškolního vzdělávání na základní školní vzdělávání, k čemuž se pojí nutnost učení, známkování, nové vedení, noví spolužáci a řád, který je nutno dodržovat.

pokračování

Oproti tomu syn dokončuje první stupeň základní školy a bude přecházet na stupeň druhý a vzhledem k jeho vynikajícímu prospěchu, což stěžovatelka doložila předložením jeho vysvědčení, není nepravděpodobné, že by mohl uvažovat o přechodu na víceleté gymnázium. V těchto okamžicích se jeví možnost vycestování dětí s matkou, jak zmiňuje krajský soud, prakticky nemožná u obou dětí. Styk dětí s matkou by byl tedy omezen pouze na období letních prázdnin, což by vzhledem k věku a citovým potřebám dětí nebylo adekvátní a mohlo by to ovlivnit jejich citový a rozumový vývoj, stejně jako studijní výsledky, přičemž právo na vzdělání je v České republice dětem zaručeno bez ohledu na jejich státní příslušnost.

[30] Podle názoru Nevyššího správního soudu nelze dospět k závěru, že by se rodina stěžovatelky skutečně byla schopna alespoň po ekonomické stránce dlouhodobě zcela obejít bez její pomoci a přítomnosti, jelikož aby se manžel stěžovatelky mohl věnovat podnikání, a tedy zajišťovat ekonomickou existenci rodiny, je nutná péče stěžovatelky o nezletilé děti a domácnost. Stěžovatelka potvrdila, že ona je hlavním pečujícím rodičem. Je tedy na ní zajišťování chodu domácnosti, příprava dětí do školy, přičemž u dítěte navštěvujícího první třídu lze předpokládat, že to bude právě stěžovatelka, která bude odvádět dceru do školy a vyzvedávat ji. Stejně tak, že bude o děti pečovat v době jejich nemoci. Není tak možné uzavřít, že v tomto náročném věku dětí, kdy nejsou schopné si samy obstarat stravování, vykonat takové domácí práce jako je praní, či si samy dojit k lékaři (nejasné zůstává, kdo by o ně měl pečovat v době nemoci), postačí, pokud jejich matka (stěžovatelka) bude s nimi v kontaktu přes moderní technologie, jelikož právě výše zmíněné úkony je prozatím nutno vykonávat osobně. Stejně tak není možné, aby otec byl stále hlavním živitelem rodiny a zároveň vykonával veškerou práci týkající se péče o děti a domácnost, aby byl chod rodiny zajištěn jako doposud a neutrpěl tím psychický a emoční vývoj nezletilých dětí, jejich vzdělávání a mimoškolní aktivity.

[31] Je tedy zřejmé, že dopady rozhodnutí by pro stěžovatelku a její rodinu byly zcela zjevně nepřiměřené. Současně by dopad rozhodnutí byl v rozporu s nejlepším zájmem dítěte, jelikož nezletilé děti stěžovatelky by buď musely zůstat na území České republiky pouze se svým otcem, který by nebyl schopen adekvátně zajistit jak obživu rodiny, tak i péči o nezletilé děti. Hrozilo by tak, že by děti se musely vzdát pobytového oprávnění a vycestovat se stěžovatelkou do země původu, bez ohledu na skutečnost, že obě děti navštěvují českou základní školu, mluví plynule česky a mají zde sociální vazby. U obou dětí jejich třídní učitelky potvrdily, že jsou plně a dobře integrované ve školním kolektivu, řádně navštěvují školu, jejich omluvená absence je minimální a mají výborné školní výsledky; změnu školy za těchto okolností nedoporučují. Správní orgány rovněž nezohlednily imigrační historii stěžovatelky, v níž nebyly zjištěny žádné negativní skutečnosti (např. porušení imigračních pravidel v minulosti), stejně tak z rozhodnutí správních orgánů nevyplývá, že by stěžovatelka v minulosti představovala zátěž pro sociální systém České republiky.

[32] Správní orgány sice konstatovaly, že neudělení povolení k dlouhodobému pobytu neznámá úplný zákaz pobytu stěžovatelky na území České republiky, přičemž dle jejich názoru není vyloučeno, aby v budoucnu stěžovatelka podala opakovanou žádost k získání povolení k pobytu a znovu mohla pobývat v České republice se svou rodinou. V tomto kontextu ovšem správní orgány dostatečně nezhodnotily skutečnost, že se stěžovatelkou bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Nelze předvídat, zda by odloučení stěžovatelky od nezletilých dětí bylo skutečně jen dočasné, nebo naopak trvalé, a to s ohledem na omezené možnosti z hlediska zákona o pobytu cizinců, které by měla stěžovatelka pro

umožnění návratu do České republiky z její vlasti k dispozici. Správní orgány se touto otázkou nezabývaly a nevěnovaly v tomto směru pozornost ani příslušné správní praxi. V tomto konkrétním případě se tak tento závěr jeví být spíše pouhou spekulací správního orgánu.

[33] Správní orgány dospěly k nepodloženému závěru stran zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky, neboť nepřihlížely k míře integrace nezletilých dětí stěžovatelky v České republice, k tomu, že nezletilá dcera stěžovatelky ve Vietnamu nikdy nežila, jelikož se narodila v České republice a syn stěžovatelky se v České republice nachází od svých tří let, tedy většinu svého života, rovněž nevyhodnotily dopady jejich případného přesídlení do Vietnamu z hlediska nejlepšího zájmu dětí z hlediska úplné změny prostředí, školy, etc.

[34] Nejvyšší správní soud s z důvodů výše uvedených shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozsudek krajského soudu. Zruší-li přitom Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 s. ř. s.]. V dané věci se vady, pro něž je rozsudek krajského soudu rušen, týkaly již rozhodnutí žalované. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalované ze dne 17. 4. 2025, č. j. MV-38449-4/SO-2025, zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. V něm bude žalovaná dle § 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 s. ř. s. vázána právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto zrušujícím rozsudku.

[35] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodl o jejich náhradě ve smyslu § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.

[36] Stěžovatelka měla ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. jí tedy přísluší vůči neúspěšné žalované právo na náhradu nákladů řízení.

[37] Stěžovatelka v řízení před krajským soudem uhradila soudní poplatky ve výši 3000 Kč za podání žaloby a ve výši 1000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku. Vzhledem k tomu, že návrhům na přiznání odkladného účinku žalobě i kasační stížnosti bylo jak krajským soudem, tak i Nejvyšším správním soudem vyhověno, lze soudní poplatky za tyto návrhy považovat za důvodně vynaložené náklady řízení o žalobě či o kasační stížnosti. Stěžovatelka rovněž vynaložila náklady na právní zastoupení. Náklady stěžovatelky v řízení o žalobě spočívají v částce odpovídající odměně advokátovi za zastupování dle § 9 odst. 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu ve výši 3 x 4620 Kč za tři úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast na jednání [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu]; tj. 13 860 Kč. Zástupce stěžovatelky podal návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, za jeden takový úkon náleží zástupci odměna dle § 11 odst. 2 ve spojení s § 7 bod 5 a § 9 odst. 5 advokátního tarifu ve výši jedné poloviny, tedy 2310 Kč. (16 170). Dále zástupci náleží paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve

pokračování

výši 4 x 450 Kč za čtyři úkony právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy náklady vynaložené v řízení před krajským soudem stěžovatelkou na její právní zastoupení činí 17 970 Kč; jelikož zástupce stěžovatelky je plátcem DPH, zvyšuje se tato částka o 3774 Kč připadajících na DPH ve výši 21 %, tedy na 21 744 Kč. Náklady před krajským soudem celkem činí 25 744 Kč.

[38] Náklady stěžovatelky v řízení před Nejvyšším správním soudem spočívají v zaplacení soudního poplatku ve výši 5000 Kč za podání kasační stížnosti a ve výši 1000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku. Dále jí náleží náhrada nákladů spočívající v odměně advokátovi za zastupování dle § 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu ve výši 1 x 4620 Kč za jeden úkon právní služby - sepsání kasační stížnosti a 1 x 2310 Kč za úkon právní služby-podání návrhu na přiznání odkladného účinku [§ 11 odst. 1 písm. d; § 11 odst. 2 písm. a) advokátního tarifu]. Dále zástupci náleží paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 2 x 450 Kč za 2 úkony právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy náklady vynaložené v řízení před Nejvyšším správním soudem stěžovatelkou na její právní zastoupení činí 7830 Kč; tato částka se zvyšuje o 1644 Kč připadajících na DPH ve výši 21 %, celkem tedy 9474 Kč. Náklady před Nejvyšším správním soudem činí celkem 15 474 Kč.

[39] Žalovaná je povinna do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku uhradit k rukám zástupce stěžovatelky, Mgr. Jiřího Douska, advokáta se sídlem 8. března 21/13, Liberec za soudní řízení částku v celkové výši 41 218 Kč.

[40] V souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. soud rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 19. června 2026

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu